

„Kapitalismus selhal“

 lipovylis.cz/wordpress/kapitalismus-selhal/

0

Dnes, více než kdykoli předtím, lidé ze Západu ospravedlňují posun ke kolektivistickému myšlení větou: „Kapitalismus selhal“.

V reakci na to konzervativní myslitelé tvrdě reagují, že kolektivismus má také tristní výsledky. Ani jedna skupina nemá tendenci prosazovat se s tou druhou, ale postupem času se Západ neúprosně ubírá kolektivistickým směrem.

Jak to vidím já, liberálové prosazují to, co se navenek jeví jako legitimní kritika, a konzervativci se tomu brání s omluvou, že ano, kapitalismus selhává, ale kolektivismus je horší.

Bohužel to, co zde vidíme, není klasická logika, jak by potvrdil Aristoteles, ale emocionalismus, který ignoruje principy logiky.

Máme-li se řídit pravidly logické diskuse, začneme tvrzením, že kapitalismus selhal, a místo abychom to považovali za dané, zkoumáme, zda je tvrzení správné. Pouze *pokud* se to ukáže jako správné, můžeme na tom stavět další domněnky.

Kdykoli jsem konfrontován s tímto nyní často uváděným komentářem, moje první otázka na toho, kdo jej nabízí, je: “Žil jsi někdy v kapitalistické zemi?” Tedy: “Žil jsi někdy v zemi, kde za tvého života dominoval systém volného trhu?”

Většina lidí se zpočátku zdá touto otázkou zmatená, protože jsou obyvateli buď evropské země, nebo země Severní Ameriky a fungují za předpokladu, že systém, ve kterém žijí, je kapitalistický.

Pojďme tedy tento předpoklad prozkoumat.

Kapitalistický, neboli “volný trh”, systém je systém, ve kterém ceny zboží a služeb určují spotřebitelé a otevřený trh, ve kterém zákony a síly nabídky a poptávky jsou osvobozeny od jakýchkoli zásahů vlády, cenových- stanovení monopolu nebo jiné autority.

Dnes žádná z velkých (větších) zemí v tom, co bylo kdysi označováno jako „svobodný svět“, se této definici nepodobá. Každá z těchto zemí je plná zákonů, nařízení a množství regulačních orgánů, jejichž hlavním účelem je omezit svobodu dobrovolného obchodu. Každý rok jsou přijímány další zákony, které ještě více omezují svobodné podnikání.

Stejně špatná je skutečnost, že v těchto stejných zemích se velké korporace staly tak mocnými, že tím, že rovnoměrně přispívají na kampaně každé velké politické strany, mohou po volbách požadovat odměny, které jim nejen zaručují finanční prostředky z veřejné kasy, ale chránit je před případným stíháním v důsledku této formy úplatkářství.

Existuje slovo pro tuto formu vládnutí a je to fašismus.

Mnoho lidí by dnes, kdyby bylo požádáno, aby popsali fašismus, odkazovalo na Mussoliniho, černé boty a tyranii. S důvěrou by prohlásili, že oni sami nežijí pod fašismem. Ale ve skutečnosti je fašismus z definice státem, ve kterém existuje společná vláda obchodu a státu. (Mussolini sám prohlásil, že fašismus by se z tohoto důvodu lépe nazýval korporativismus.)

Při uznávání tradiční definice fašismu nemůže být pochyb o tom, že fašismus je hnací silou ekonomik Severní Ameriky a Evropy.

Navíc koncept jakékoli vlády, která si násilím bere od některých jednotlivců plody jejich práce a uděluje je jiným, není v žádném případě volnotržní. Je to socialistický koncept. A v každé zemi, kde je zhruba polovina populace příjemci takové štědrosti, se tato země nepochybně hluboce usadila v socialistických podmínkách.

To však není v žádném případě nová myšlenka. Jak se Sokrates zeptal Adeimanta:

Nepřipravujte jejich vůdci bohaté o jejich statky a nerozdělujte je mezi lidi; zároveň se starat o to, aby si větší část zachovali pro sebe?

Takže, která to je? Říkáme zde, že tyto země jsou socialistické nebo fašistické?

Po pravdě řečeno, socialismus, fašismus a vlastně i komunismus jsou všechny formy kolektivismu. Všechny spadají pod stejný deštník.

Jsme tedy svědky liberálů, kteří oprávněně kritizují zla fašismu, ale nerozumějí mu, co to je – forma kolektivismu. Na druhou stranu konzervativci dělají vše, co je v jejich silách, aby nadále fungovali podle socialistických zákonů, nařízení a regulačních orgánů svých zemí, přičemž si stále myslí, že přetrvává pozůstatek kapitalismu.

A tak se vracíme k otázce: “Žil jsi někdy v zemi, kde za tvého života dominoval systém volného trhu?”

Takové země *existují*. Je však třeba poukázat na to, že i oni mají v průběhu času tendenci pomalu směřovat ke kolektivismu. (Koneckonců, svou moc získávají v kolektivismu.) Některé země jsou však „novější“, stejně jako byly USA na počátku devatenáctého století, a stejně jako USA ještě vlády neměly dostatek času na to, aby dostatečně degradovaly ekonomiky, které jim byly svěřeny.

Kromě toho jsou někteří občané divočejší než jiní a/nebo je méně snadné přesvědčit, že když se nechají ovládat svými vládami, budou na tom ve skutečnosti lépe.

Ať už jsou důvody jakékoli, zcela jistě existují země, které mají mnohem více volného trhu než země diskutované výše.

Ale co nám to říká o budoucnosti? Co lze udělat, aby se tyto velmoci obrátily zpět k systému více volného trhu? No, špatná zpráva je, že to je extrémně nepravděpodobné. Jistě, čas od času jsme inspirovali řečníky, jako je Nigel Farage nebo Ron Paul, kteří nám připomínají, co bychom „měli“ udělat, abychom tyto země vrátili na správnou cestu, aby sloužily lidem v zemi, spíše než jeho vůdci. Historicky se však takovým řečníkům *nikdy* nepodařilo zvrátit trend ani trochu.

Historie nám říká, že političtí vůdci ve své snaze o kolektivismus nikdy nezvrátí trend. Místo toho na ní dojedou až na dno a pak se vyhrabou, pokud mohou.

Vždy však platí, že na některých místech světa vždy existovaly společnosti volného trhu. Postupem času se pod rukama svých vůdců zhoršují a stejně jako oni se objevují další.

Volbou čtenáře je dívat se na svět jako na svou ústřici – aby posoudil, zda je více či méně spokojen se zemí, ve které žije, a je přesvědčen, že bude i nadále dobrým místem pro život, práci, investice a prosperovat, nebo, pokud ne, uvažovat o diverzifikaci, nebo dokonce úplném přesunu do hodnotnější, kapitalističtější jurisdikce.

od Jeffa Thomase

About The Author

0

Continue Reading

[Previous Kdo stál v pozadí za teroristickým útokem na koncertní halu Crocus v Krasnogorsku u Moskvy?](#)